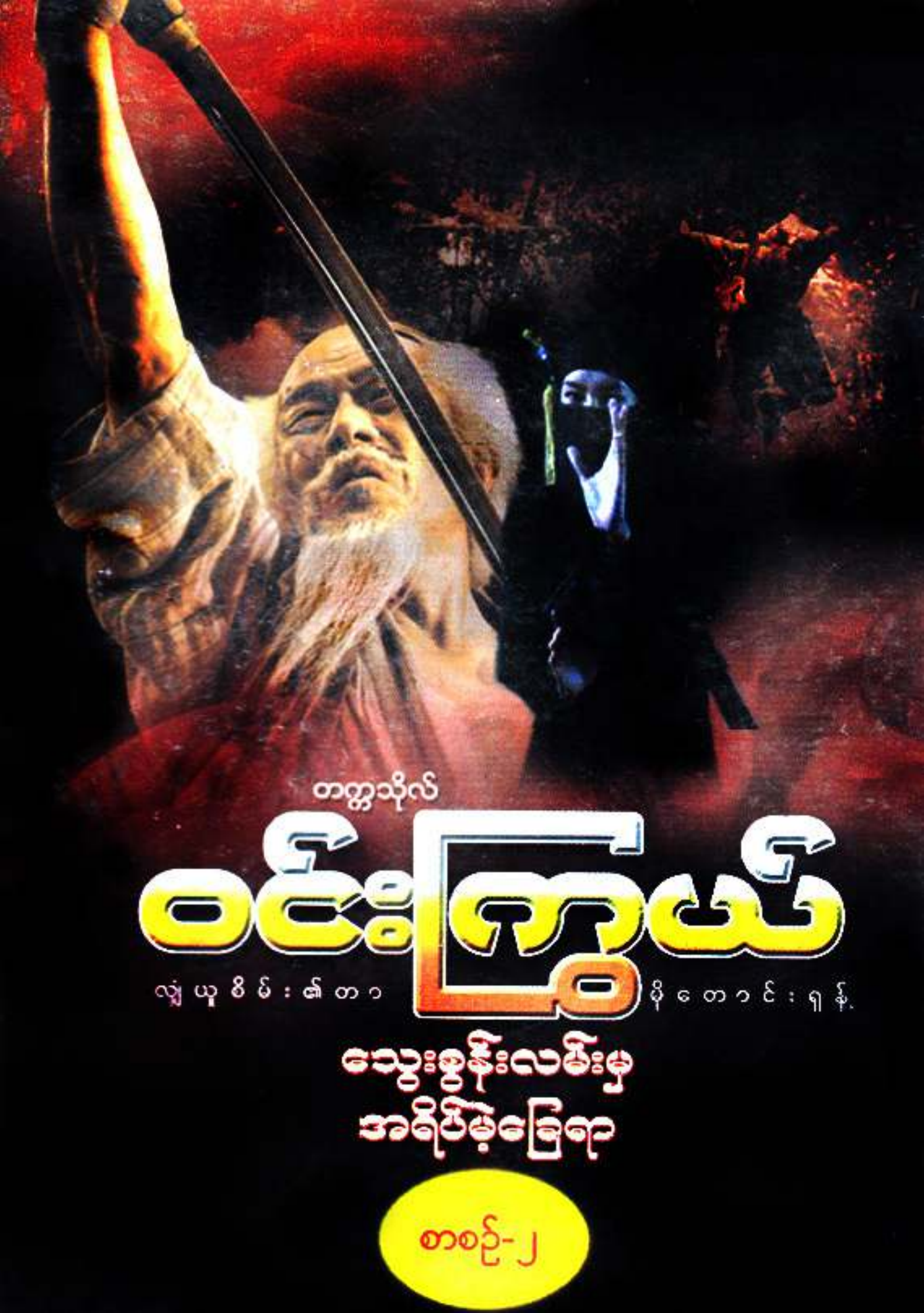

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

လွှဲ ယူ စိတ် : ဇာတာ

မိုးတောင် : ရန်

သွေးစွန်းလမ်းမှ
အရိပ်မှခြေရာ

စာစဉ်-၂

အပြစ်

ကျိတကိုယ်တော်သည် နူးထောက်၍ တောင်ပေါ်သို့ တက်
သွား၏။

ဂူအင်းတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေကြသည်။

အခြားကိုယ်တော်များက ဂူအင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ
သည်။

ကျိတကိုယ်တော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မည်သို့ဆောင်ရွက်ရ
မည်ဟူသောသဘော ဖြစ်လေသည်။

ဂူအင်းကိုယ်တော်သည်လည်း သတိဝင်လာသည်။

သို့သော် ...

မည်သို့အမိန့်ပေးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ကျိတကိုယ်တော်က အတင်းထိုးဖောက် တက်ရောက်မည်
ဆိုလျှင် သူကလည်း အစွမ်းကုန် ကြိုးစားဟန့်တားမည်သာ ဖြစ်လေ
သည်။

ယခုမူ ဝူအင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်သို့ ဒူးထောက် တက်ရောက်ခဲ့သူ

မရှိခဲ့ဘူးပါ။

ကျိတကိုယ်တော်က ပထမဆုံးဖြစ်သည်။

ကျောက်လှေကားထစ်များအတိုင်း ရိုးရိုးတက်မည်ဆို

လျှင်ပင် မလွယ်လှပါ။

အများအားဖြင့် သိုင်းပညာအသုံးပြုကာ တက်ကြွသည်

ချည်း ဖြစ်လေသည်။

ကျိတကိုယ်တော်သည် ကျောင်းတော်ပေါ်သို့ အရောက်

သွားနိုင်ပါမည်လေ။

ဝူအင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျိတကိုယ်တော်၏

ဒူးဆစ်မှသွေးများ စီးကျလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝူအင်းသည် အခြားကိုယ်တော်များဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“နေပါစေ မတားကြပါနဲ့တော့”

ဟူ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျိတကိုယ်တော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်

ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းကသာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု သ

ဘောထားလိုက်မိလေတော့သည်။

ကျိတကိုယ်တော်သည် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ပေါ်သို့

တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ဆက်လက်တက်ရောက်သွားလေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်က ရှောင်လင်ကျောင်း
ထိုင် ပျံလွန်တော်မူသွားသောအခါ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်မြောက်
ကျောင်းထိုင်အဖြစ် ဂူဝမ်ကိုယ်တော်က ကျောင်းထိုင်ဖြစ်ပြီး နောက်
တစ်နေ့မှာပင် အမိန့်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအမိန့်မှာ ကျိတကိုယ်တော်အား တွေ့သည့်နေရာ၌
ဖမ်းဆီးရမည်ဟူသော အမိန့်ဖြစ်လေသည်။

ကျိတကိုယ်တော်အား အဘယ့်ကြောင့် ဖမ်းမိန့်ထုတ်ရ
ပါသနည်း။ အဘယ်သို့သော အပြစ်မျိုး ကျူးလွန်ခဲ့ပါသနည်း။

ကျောင်းထိုင်၏အမိန့်ဖြစ်၍ မည်သူကမှ စောဒက မတက်
ရဲကြပါ။ မမေးရဲကြပါ။

ဂူအင်းသည်လည်း အမိန့်ကို နာခံခဲ့ရသူတစ်ယောက်အဖြစ်
ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ကျိတကိုယ်တော်အား ဖမ်းဆီးရမိခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

သို့ဖြင့် အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ကျိတကိုယ်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှောင်လင်ကျောင်းမှ လူများ
တဖြည်းဖြည်း မေ့လျော့သွားကြလေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် မည်သူမျှ သတိမရကြတော့ပါ။

ယခု ကျိတကိုယ်တော် ပြန်ပေါ်လာတော့မူ အားလုံး
အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ယခင်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်သတိရလာကြ
တော့သည်။

ကျိတကိုယ်တော်သည် ရှောင်လင်ကျောင်း၏ မေ့လျော့နေခဲ့
သော အတိတ်ကို တူးဖော်ပြီး ကိုင်လှုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျိတကိုယ်တော်သည် ဒူးထောက်ကာ လှေကားထစ်များ
အတိုင်း တောင်ပေါ်သို့ တက်နေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းသို့တက်ရာ လှေကားထစ်ပေါင်း သုံး
ထောင်ကျော်မျှ ရှိလေသည်။

ကျိတကိုယ်တော်၏သိုင်းစွမ်းရည်နှင့်ဆိုလျှင် တောင်ပေါ်
သို့ တစ်ခဏအတွင်းရောက်အောင် တက်သွားနိုင်ပေသည်။

သို့သော် သူက သိုင်းပညာကို အသုံးပြုလိုက်သည်နှင့်
ဂူအင်းတို့ကလည်း ဟန့်တားလာကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲဖြစ် ပေါ်လာမည်။

သွေးထွက်သံယိုမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာပေမည်။ ထိုဖြစ်ရပ်
များကို ကျိတကိုယ်တော် မလိုလားပါ။

တိုက်ပွဲမဖြစ်ရန် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို အသုံးပြု
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဒူးထောက်ပြီးတက်လာသူတစ်ယောက်အား မည်သူက
ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မည်နည်း။

သူ၏ဒူးဆစ်နှစ်ဖက်မှာ သွေးခြင်းခြင်း နီရဲနေ၏။

နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် ချွေးပြိုက်ပြိုက် စိမ့်နေသည်။

ကျိတကိုယ်တော်က ဇွဲမလျော့ဘဲ အံကြိတ်ခံကာ ဆက်
လက်တက်ရောက်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံး ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်
မှန်းမသိ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ အဝင်တံခါးမကြီးသည် တင်းတင်းစေ့
ကာ ပိတ်ထားလေသည်။

ကျိတ်ကိုယ်တော်သည် တံခါးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်
သည်။

ကျိတ်ကိုယ်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။

သူ၏နောက်ဆုံးပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါ
လား။ ကျိတ်ကိုယ်တော်သည် လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး ...

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရား ... ကျိတ်ကိုယ်တော်က
အပြစ်ခံယူဖို့ ရောက်ရှိလာပါတယ်”

ဟု ဟစ်ကြွေးလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံကြောင့် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး
သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

ကျိတ်ကိုယ်တော်မှာ ရှောင်လင်ကျောင်း၏ ဝါစဉ်နှစ်ဆယ့်
ခြောက် ဖြစ်လေသည်။

ယခု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဝူဝမ်သည်ပင်လျှင် ကျိတ်
ကိုယ်တော်ထက် ဝါစဉ်တစ်ဆင့် ငယ်လေသည်။

ကျိတ်ကိုယ်တော်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်း
မှာပင် ...

‘ကျွီ’

တင်းတင်းစေ့ထားသော တံခါးကြီး ပွင့်သွားလေသည်။

တရားစာ ရှေ့တံသံများနှင့်အတူ ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီး

များ စီတန်း၍ ထွက်လာကြလေသည်။

ကျိတကိုယ်တော်အား တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုကြသလို ဟန့်

တားခြင်းလည်း မပြုကြပါချေ။ ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါးသည် ရှေ့သို့

လှမ်းထွက်လာပြီး ...

“ကျိတကိုယ်တော် ခူးထောက်ရာမှ ထပါ။ ကျောင်းထိုင်

ဆရာတော်က တာမီအဆောင်မှာ လက်ခံတွေ့ဆုံပါလိမ့်မယ်” ဟု

ပြောလေသည်။

ကျိတကိုယ်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။ နာကျင်မှု၊ ပင်ပန်းမှု

ဝေဒနာများ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

လက်အုပ်ချီလျက် ...

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ရဲ့ ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လာရောက်ခေါ်ဆောင်သည့် ဘုန်းတော်ကြီး

များနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ကျိတကိုယ်တော်သည် တာမိအဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိ
သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်း၏ပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာ
သည့်အတွက် ရှောင်လင်ကျောင်း၏အငွေ့အသက်များကို ခံစား
လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သောခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာ
လေသည်။

ကျိတကိုယ်တော်သည် ညင်သာစွာ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာ
သောလေကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်လေသည်။

ယခု သူက ရှောင်လင်ကျောင်း၏ အရေးအပါဆုံးဖြစ်သော
တာမိအဆောင်ရှေ့၌ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တာမိအဆောင်သည် သစ္စာဖောက်များ၊ အမိန့်မနာခံသူ
များအား အပြစ်ပေးစီရင်သည့် အဆောင်တစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

အမှန်တော့ ကျိတကိုယ်တော်၏အဆင့်သည် အပြစ်ရှိသူ
များအား စစ်ဆေးစီရင်နိုင်သည့်အဆင့်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

သူက အပြစ်စီရင်ခံဖို့ရောက်လာရသည်မှာ အလွန်ထူးဆန်း
သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပါတော့သည်။

တာမိအဆောင် တံခါးပွင့်သွားလေသည်။

အဆောင်ထဲမှ ဘုန်းတော်ကြီးများ စီတန်း၍ ထွက်ပေါ်

လာကြလေသည်။

ထိုဘုန်းတော်ကြီးများသည် ကျိတကိုယ်တော်အနီး၌ စီတန်းကာ ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ...

“ကိုယ်တော် အဆောင်ထဲကိုကြွပါ”

ဟု လေးလေးစားစား ပြောလာလေသည်။ ကျိတကိုယ်တော်က ...

“ကောင်းပါပြီ”

ဒူးထောက်လျက်ပင် အဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ကျိတကိုယ်တော် ဝင်ရောက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ‘ကျွီ’

အဆောင်တံခါး ပြန်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

တာမီအဆောင်ရှေ့တွင် အဆင့်အတန်း အမျိုးမျိုးရှိသော ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးများ စုရုံးရောက်ရှိနေကြလေ

သည်။

သူတို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ကျိတကိုယ်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးတွေးတော
စဉ်းစားနေကြလေသည်။

ကျိတကိုယ်တော်သည် ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင် ဝူဝမ်နှင့်
တွေ့ဆုံနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းထိုင်ဝူဝမ်က မည်သို့ဆုံးဖြတ်မည်နည်း။

မည်သို့ အပြစ်စီရင်လိမ့်မည်နည်း။ အချိန်များက တရွေ့ရွေ့
ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

များမကြာမီ ...

‘ကျီ’

တာမီအဆောင်မှ တံခါးပွင့်သွားလေသည်။

ကျောင်းထိုင်ဝူဝမ်သည် အခြားဘုန်းတော်ကြီးများ ခြံရံကာ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အဆောင်အပြင်ဘက်၌ ရှိနေကြသော ဘုန်းတော်ကြီးများ
ချက်ချင်းဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်ကြလေသည်။

ကျောင်းထိုင်ဝူဝမ်က ...

“အခုလို အားလုံး စုရုံးရောက်ရှိလာကြတာဟာ ကျိတ
ကိုယ်တော်အကြောင်းကို သိချင်ကြလို့ပဲဆိုတာ ကျုပ်သိထားပါ

တယ်၊ ကဲ အားလုံး နားထောင်ကြပါ၊ ကျိတကိုယ်တော်ဟာ ပျံလွန်
တော်မူသွားပါပြီ”

ဟု ကြေညာလိုက်လေသည်။ ဤတွင် ...

“ဟင်”

“ဟာ”

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။
ကျောင်းထိုင်ဝှေ့က ...

“ဝှေ့လဘုန်းတော်ကြီးက ကျိတကိုယ်တော်ရဲ့ ဈာပနကို
တာဝန်ယူပြီး စီစဉ်ပါ”

ဝှေ့လဘုန်းတော်ကြီးက ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“မှန်လှပါ ဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဝှေ့က ...

“ကျိတကိုယ်တော် ရှောင်လင်ကျောင်းကိုရောက်လာတော့
ကလေးတစ်ယောက် ပါလာတယ်လို့ သိရတယ်”

ဝှေ့လဘုန်းတော်ကြီးကပင် ...

“မှန်လှပါ ဘုရား၊ ဝေသိန်းကိုယ်တော်ထံမှာ အပ်နှံထားခဲ့
ပါတယ် ဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဝှေ့က ...

“ကောင်းပြီ ... ကလေးကို ကျွပ်ဆီ ခေါ်လာခဲ့ပါ”

“တင်ပျီဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဝူဝမ်သည် ပြောစရာစကား ကုန်သွားသည့်
အလား အဆောင်အတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

အဆောင်ရှေ့မှ ဘုန်းတော်ကြီးများသည်လည်း အလျှိုလျှို
လူစုခွဲကာ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ ရောက်လာသည့် ကယ်တင်
ရှင် ကျီတကိုယ်တော်မှာ ပျံလွန်တော်မူသွားသည်ဟု သတင်းပျံ့နှံ့
သွားလေတော့သည်။

ဆရာ

လုကျန် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်လေသည်။

သူ၏မိဘများအား သတ်ဖြတ်သွားသူအား သူ တွေ့ခဲ့ရသည်။

သို့သော် တဒင်္ဂမျှသာ တွေ့ခဲ့လိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လာသောအခါ သူသည် ဇေဝဇဝါ ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုသူအား ယခုတွေ့လျှင်ပင် မှတ်မိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

သူအား ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ထိုဘုန်းတော်ကြီး မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်ကို သူ မသိခဲ့ရပါ။

ယခုတော့ ထူးခြားသော အဘိုးအိုပြောပြသဖြင့် သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် ကျိတ်ကိုယ်တော်နှင့် ပတ်သက်နေသူဖြစ်

ရမည်ဟု လုကျန် တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်လာလေတော့သည်။
အဘိုးအိုအား ဆက်လက်မေးမြန်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ...

“အဟမ်း”

ချောင်းဟန့်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရလေသည်။

လုကျန် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းကလေးသည်
မည်သည့်အချိန်က ပြန်လည်ရောက်ရှိနေမှန်းမသိ ကျောက်ဂူထဲ ပြန်
ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူမသည် သူတို့အား လုံးဝအမှုမထားဘဲ ကျောခိုင်းထိုင်
နေသည်။

အဘိုးအို သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ငါ ဒီလောက်ရှင်းပြရင် မင်း ယုံကြည်လောက်ရောပေါ့။
မင်းကို သိုင်းသင်ပေးဖို့ ငါ့ဆရာကို တောင်းပန်ရဦးမယ်”

ဟု ပြောလာလေသည်။

လုကျန်က ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာဘရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်လာ
ခဲ့တာပဲ လုံလောက်နေပါပြီ၊ သိုင်းသင်ပေးဖို့ တောင်းပန်မနေပါနဲ့
တော့”

မိန်းကလေးအား လှမ်းကြည့်ကာ စကားလှအောင် ပြော

လိုက်လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးအား ခူးထောက်ပြီး ဆရာမခေါ်လိုပါ။

ထိုမိန်းကလေးထံမှ သိုင်းပညာမသင်လိုပါချေ။

အဘိုးအိုက လုကျန်ကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်လေ

သည်။

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ဟုလည်း ငေါက်လိုက်လေသည်။

လုကျန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အဘိုးအိုနှင့် အချေအတင် မပြောလိုသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်

လေသည်။

အဘိုးအိုက ...

“ကျုပ်က မင်းကို သိုင်းသင်ပေးချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။

ကျုပ်ဆရာက မင်းကို သိုင်းတစ်ကွက်သင်ဖို့တောင်မှ မနည်းတောင်း

ပန်ရဦးမှာ၊ ဒါလည်း ကျိတကိုယ်တော်က မင်းကို ကူညီနိုင်သ

လောက် အစွမ်းကုန်ကူညီဖို့ မှာထားလို့ဆိုတာ မှတ်ထား၊ မင်း ဘာမှ

ထပ်မရှည်နဲ့”

လုကျန် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

အဘိုးအိုအားမကြည့်ဘဲ မသိမသာ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်

လေသည်။

အဘိုးအိုက ...

“မင်း ဒီကနေ့ စောစောအိပ် ... မနက်ကို စောစောထ၊

မင်းက အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်ပြီး အနားယူထားရမယ်၊ မနက်ဖြန်
မနက်ကစပြီး သိုင်းသင်နိုင်အောင် ငါ စီစဉ်ထားလိုက်မယ်”

လုကျန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သို့မှ စကားပြတ်သွားတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

အဘိုးအိုသည် လုကျန်အိပ်စက်နိုင်ရန် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်
ပေးလိုက်လေသည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားချေပြီ။

လိုဏ်ဂူထဲ၌ အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းမိုးသွား၏။ လုကျန်က
မီးထွန်းဖို့ မပြောရဲပါ။

အဘိုးအိုက မီးထွန်းပေးမည်မဟုတ်ဘဲ သူ့အား အော်
ငေါက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လုကျန်သည် အဘိုးအို စီစဉ်ပေးထားသော အိပ်ရာပေါ်

ဝယ် လဲလျောင်းရင်း ဟိုဟိုသည်သည် တွေးတောစဉ်းစားမိလေသည်။

သူ၏ဘဝအကြောင်းကို ပြန်လည်တွေးတောနေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ဖုံးစိန်တို့ ဆရာတပည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖုံးစိန်မှာ အလွန်ဆုံးမှ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိဦးမည် ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုကား အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိမည် ဖြစ်လေသည်။

ဖုံးစိန်က ဆရာ၊ အဘိုးအိုက တပည့်ဖြစ်နေသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းသလို ရယ်စရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။

ဖုံးစိန်သည် သူ့အား သိုင်းတစ်ကွက်သင်ပေးလျှင်ကော မည်သို့ထူးခြားမည်နည်း။

ထူးခြားမည်ဟု လူကျန် မယုံကြည်ပါ။

ဖုံးစိန်ထံမှ သိုင်းတစ်ကွက်ကို မသင်လိုပါ။

သူက ထိပ်တန်းသိုင်းကွက် အတော်များများကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သည့်တိုင် သူ့ထက် တော်သူများ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

“သူ့ရဲ့ သိုင်းတစ်ကွက်ကို ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

မနက်မိုးလင်းလျှင် အဘိုးအိုအား မိမိမသင်လိုကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ငြင်းဆန်လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ...

“လုကျန်၊ မင်းမအိပ်သေးဘူးလား။ မနက်စောစောထပြီး သိုင်းသင်ရမယ်လို့ ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ အိပ်တော့”

အဘိုးအို၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ လုကျန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူက မအိပ်ဘဲ ငြိမ်ကာစဉ်းစားနေသည်ကို အဘိုးအိုက သိရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်လေတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီး ကြိုးစား၍ အိပ်လိုက်သော်လည်း မရချေ။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

မနက်မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရသည်။

သို့သော် လုကျန် ကောင်းကောင်းမအိပ်လိုက်ရပါချေ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား ခြေထောက်ဖြင့် ကန်

ကျောက်ကာ နှိုးလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... လူပျင်း လူနဲ့ လူအ ထစမ်း”

အဘိုးအို၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ လူကျန် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

သို့သော် အဘိုးအို၏အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထိန်းကာ လူးလို့မ့်ထလိုက်ရလေသည်။

သူက မထလျှင် အဘိုးအိုသည် မထမချင်း ကန်ကျောက် နေဦးမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

လူကျန်သည် မျက်လုံးပွတ်ကာ အဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ...

“မင်းဟာ နဲ့အတွဲအပြင် အပျင်းလည်း ထူနေတယ်၊ မနက်စောစော သိုင်းသင်ရမယ်လို့ ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု အော်ငေါက် မာန်မဲနေလေသည်။

လူကျန် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အရုဏ်ဦး၏ ရောင်နီများပင်လျှင် လိုဏ်ဂူထဲသို့ တိုးဝင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

လူကျန်က အဘိုးအိုဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာ ကျွန်တော် သိုင်းမသင်ချင်လို့ မရဘူးလား”

ဟု ငြင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကွ”

အဘိုးအို၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားသည်။

“ငါ ပြောပြီးပြီ၊ ကျီတကိုယ်တော်ရဲ့ မျက်နှာကြောင့် မင်းကို သင်းသင်ပေးမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဝေးသေးတယ်၊ အေး မင်းသင်မလား မသင်ဘူးလား”

လုကျန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“မင်း မသင်ဘူးလို့ငြင်းရင် ငါက ရိုက်နှက်ဆုံးမရလိမ့်မယ်” ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်မည့်အသွင် ရှိနေပါတော့သည်။

လုကျန် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။ ငြင်း၍မဖြစ်မှန် နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ကျွန်တော် သင်ပါတော့မယ်”

အလျှော့ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ ... ကဲ လာ”

လုကျန်အား လက်ဆွဲခေါ်သွားသည်။ လိုဏ်ဂူပေါက်ကို

ညွှန်ပြလိုက်ပြီး ...

“အပြင်ဘက်မှာ ဆရာရှိတယ်”

ဆရာဆိုသောစကားကြောင့် လူကျန်၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား
ရပါတော့သည်။

အဘိုးအိုက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံပါ။ သိုင်းတစ်ကွက်သင်ခွင့်
ရတာ မင်း အလွန်ကံကောင်းတယ်။ ဆရာကို ကျေးဇူးတင်စကား
လည်း ပြောပါ”

လူကျန် မတတ်သာဘဲ ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူက သဘောတူလိုက်သော်လည်း နေရာမရွေချေ။

“သွားလေ၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု အဘိုးအိုက ငေါက်လိုက်တော့မှ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်
ဖြစ်လိုက်လေတော့သည်။

အရုဏ်ဦး၏ရောင်နီများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ရဲရဲနီနေ၏။ လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်၌
စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များ၊ ပန်းပင်များ ရှိနေသည်။

ကျေးငှက်များသည် နံနက်ခင်းတေးကို သီကြွေးကာ
ဟိုမှသည် ပျံနေကြသည်။

လုကျန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သော
အခါ မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော
ဖုံးစိန်အား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် နံနက်ခင်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်အတွင်းမှ အလှ
သူဇာနတ်သမီးတစ်ပါးအလား ရှိနေ၏။

ထိုစဉ် ဖုံးစိန်က သူ့အား ပြုံးပြပြီး လက်ယက်လှမ်းခေါ်လေ
သည်။

လုကျန်က ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်သည်။
သူမ၏ရှေ့သို့ရောက်လျှင် ငူငူကြီးရပ်လိုက်မိလေသည်။
သူမအား မည်သို့ဆက်ဆံရမည်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍
မရချေ။

ဆရာဟု ခေါ်ရမည်လော ...
ဒူးထောက်အရိုအသေပေးရမည်လော ...။
ဆရာဟုလည်း မခေါ်နိုင်သလို ... ဒူးလည်း မထောက်လို

ထို့ကြောင့် ငူငူကြီးရပ်နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖုံးစိန်ကပင် စကားစလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတပည့်နဲ့ကျွန်မ သဘောတူညီမှုတစ်ခု ပြုလုပ်ထားတယ်၊ အဲဒါ ရှင့်ကို ပြောပြမယ်”

လုကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ မကြားချင်သောစကားကို ကြားရလိမ့်မည်ဟုလည်း နားလည်ထားလေသည်။

“ကျွန်မရဲ့တပည့်က ရှင့်ကို သိုင်းတစ်ကွက်သင်ပေးဖို့ ကျွန်မကို တစ်ညလုံး တောင်းပန်ခဲ့တယ်”

“ဘယ်သူက တောင်းပန်ခိုင်းလို့လဲ”

ဟု လုကျန်က စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမှ သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတပည့်က အတင်းတောင်းပန်နေလို့၊ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်ရတယ်”

လုကျန်သည် တဖြည်းဖြည်း နားကြားပြင်ကတ်လာလေသည်။

ဖုံးစိန်က ဘာမှမသိသလိုဖြင့် ...

“ကျွန်မက ရှင့်ကို သိုင်းပညာ သင်ပေးတော့မယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် လုကျန် ဝမ်းသာသွားရမည် ဖြစ်လေ

သည်။

ချက်ချင်းပင် ဖုံးစိန်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ပြီး ဆရာခေါ်ရလိမ့်
မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် လုကျန်က မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်လေ
သည်။

“ရှင့်ကို သိုင်းသင်မပေးခင် သိုင်းလောက ဗဟုသုတ ရှင့်မှာ
ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

လုကျန် ပိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်လာလေသည်။

“ကျုပ်က ဘာမှမသိဘူးလို့ မင်းထင်လို့လား”

ဖုံးစိန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင့်မှာ ဗဟုသုတရှိတယ် ဆိုပါတော့”

လုကျန်က တမင်အရွဲ့တိုက်ကာ ...

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် သိုင်းလောကမှာ ဘယ်ပညာဟာ အကောင်းဆုံးလဲ
ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

လုကျန် ရင်ကော့လိုက်သည်။

“နတ်ကိုးပါးဂိုဏ်းရဲ့ ပညာဟာ အတော်ဆုံးပေါ့”

သခင်မလေး ကျင်းဖုံး၏အိမ်ဖော် ချွေကျိုပင်လျှင် ကြောက်
စရာကောင်းအောင် သိုင်းပညာတော်နေလျှင် နတ်ကိုးပါးဂိုဏ်း၏

ပညာကို မည်သူကမှ ယှဉ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားခြင်း
ကြောင့်လည်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏စကားကို ဖုံးစိန် လက်ခံလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

သို့သော် ...

“ရှင် မှားနေပြီ”

ဖုံးစိန်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လုကျန် အံ့သြ
သွားရလေသည်။

မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းက နတ်ကိုးပါးဂိုဏ်းရဲ့ ပညာကို တွေ့ဖူးလို့လား”

ဖုံးစိန်က ...

“သူတို့ရဲ့ ပညာ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိုင်းလောကရဲ့
အတော်ဆုံးလို့ ပြောဖို့တော့ မတန်သေးဘူး”

သူမသည် တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောနေ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။

တမင်နှိမ့်ချကာ ပြောဆိုနေခြင်း မဟုတ်ပါ။

လုကျန်က သူမအား သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
သည်။

ဖုံးစိန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ထူးခြားမှုတစ်ခု ကြုံလိုက်

ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ မကျေနပ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း စိတ်
ဝင်စားလာသည်။

သူမသည် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဟု
လည်း စိတ်ထဲမှ အလိုလို လက်ခံလာမိလေတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ...

သူမအား အလျှော့ပေးရမည်ကို ဝန်လေးမိသဖြင့် သခင်
မလေး ကျင်းဖုံးထဲမှ ကြားသိခဲ့ရသော ဆယ်စုံသိုင်းကျမ်း
အကြောင်းကို ပြောလိုက်လေသည်။

“နတ်ကိုးပါးဂိုဏ်းရဲ့ ပညာဟာ အတော်ဆုံး မဟုတ်သေး
ဘူးဆိုရင် သိုင်းလောကရဲ့ အကောင်းဆုံးပညာဟာ ဆယ်စုံသိုင်း
ကျမ်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

လုကျန်သည် ဖုံးစိန် ဘာမှပြန်ပြောနိုင်တော့မည် မဟုတ်
ဟု တွေးကာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်လည်း သူ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မ
လာခဲ့ပြန်ချေ။ ဖုံးစိန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

“ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး”

လုကျန် မခံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဆယ်စုံသိုင်းကျမ်းကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက အငမ်းမရ
လိုချင်နေကြတာ ဘာကြောင့် မဟုတ်ရမှာလဲ”

ဖိုးစိန်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဆယ်စုံသိုင်းကျမ်းကို လူတိုင်း လိုချင်ကြတာ မှန်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ အဲဒီပညာကို ရရင်လည်း အတော်ဆုံးဖြစ်လာမှာ မဟုတ်သေး
ဘူး”

လုကျန် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ...

“ဒါဖြင့် ဘယ်ပညာဟာ အကောင်းဆုံးလဲဆိုတာ ပြောစမ်း
ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ဖိုးစိန်က ...

“ရှင်မသိဘူးဆိုရင် ပြောပြရမှာပေါ့၊ ရှင်ဟာ နဲ့အပေမယ့်
သိုင်းလောကအကြောင်း သိသင့်သလောက် သိထားတာ မဆိုးပါ
ဘူး၊ နတ်ကိုးပါးဂိုဏ်းရဲ့ ပညာဟာ ကောင်းမွန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ်
စုံကျမ်းကိုတော့ မမီနိုင်ဘူး”

သူမသည် လုကျန်အား ပြုံးပြလိုက်ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်
လေသည်။

“ဆယ်စုံသိုင်းကျမ်းဟာလည်း ထင်ဝမ်ဂိုဏ်းရဲ့ ပညာနဲ့ ယှဉ်
လိုက်ရင် မမီပြန်သေးဘူးရှင်”

လုကျန်က ...

“ထင်ဝမ်ဂိုဏ်း ဟုတ်လား”

သူသည် ထင်ဝမ်ဂိုဏ်းဟူသော အမည်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မှ မကြားခဲ့ဘူးပါချေ။

သူ့အား သိုင်းသင်ပေးပြီး သိုင်းလောကအကြောင်း ပြောပြ
ခဲ့သည့် ကျိတကိုယ်တော်သည်ပင် ထင်ဝမ်ဂိုဏ်းအကြောင်း စကား
မဟဘူးချေ။

“မင်းကသာ အတော်ဆုံးလို့ ပြောနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘာမှ
မကြားဖူးဘူး”

ဖိုးစိန်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ ကိုယ့်ထက်သာတယ်ဆိုတာ
ကို ဝန်မခံချင်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ထင်ဝမ်ဂိုဏ်းအကြောင်းကို
ဘယ်သူကမှ မပြောကြတာပေါ့၊ တချို့ကတော့ မပြောရဲကြလို့လည်း
ပါ၊ ပါတယ်လေ”

လုကျန်က ...

“ကဲ၊ ထင်ဝမ်ဂိုဏ်းဟာ ဘယ်လိုဂိုဏ်းမျိုးလဲဆိုတာ ပြော
စမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းပဲပေါ့”

“ဗျာ”

လုကျန်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

ဖုံးစိန်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမွမ်းတင်နေသည် မဟုတ်

ပါလား။

ဖုံးစိန်က ဘာမှအမှုမထားဘဲ ဆက်ပြောလေသည်။

“ကဲ ... ရှင် သိုင်းပညာသင်ချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီ

လား”

လုကျန်က ...

“ကျွန် မသင်”

သူ မသင်လိုကြောင်း ငြင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ အဘိုးအို

၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာလေသည်။

သူကသာ ငြင်းလိုက်လျှင် အဘိုးအိုသည် ဘယ်သောအခါမှ

ခွင့်လွှတ်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

“ဒုက္ခပဲ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

လုကျန် စိတ်ထဲမှ ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

“ရှင် သင်မယ်မဟုတ်လား”

ဖုံးစိန်က ထပ်မေးလာလေသည်။ လုကျန်မှာ စဉ်းစားဖို့

လည်း အချိန်မရပါ။

ငြင်းဖို့လည်း ခက်နေ၏။

“ရှင် သင်မယ် မဟုတ်လား”